

KUN-SZT-MÁRTON és VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi és közgazdasági hetiközlöny.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :
 Egész évre — — — — — 4 frt.
 Félévre — — — — — 2 frt.
 Egyre szám ára 10 kr.
 A hirdetések díjak előre fizetendők.

MEGJELEN VASÁRNAP REGGEL.

Feloldó szerkesztő és kiadó-találkozó:
 CSANÁDY JÓZSEF.

HIRDETÉSI DÍJAK:
 Egy hasábos példosonként 10 kr.
 NYILTEHERI KÖZLEMÉNYEK:
 Peldosonként 24 kr. — Bélyegdíj 30 kr külön fizetendő.

Karácsony.

Kő vagy éreztől nem volna maradandó emlékeje a szeretet nagy elvének, mint ez a minden évben visszatérő szelíd ünnepnap, szent karácsony napja.

Duljon vihar bár, földrengtő vihar, pusztítson háború tüze s szálljon a nemzetekre bármily súlyos megpróbáltatás, az esztendőnek ezt az egy napját arra szánjuk, hogy letöröljük egymás könnyeit, hogy bekötözzük a talán saját kezünkkel ütött sebet s felolvadjon a minden idő leglemelgetőbb érzésében az örök szeretetben.

Van, van nyomor, kietlen, pusztító . . . Van végtelen szenvedés, vannak csapások, melyek igaztalanul érnek ártatlanokat, s vannak bűnösök, a kik szennyes lelkükkel és fölemelt fölvel legelőt járnak a hiúság vásárlján . . . De mi ez, ha lelkünkbe száll a szeretet melege! ? Éltünk minden keserű érzés szívéből s legnagyobb ellenszélnek felé is nyílt szívvel kiáltjuk, oda a békülés, az engesztelés szavait!

Béklünk ki! Örvezzünk egymás örömeinek s dicséretjé a mindenség nagy Alkotóját, aki teremtett ilyen közérzést napokat is, a melyen mint az áhítat szíve az emberek szívébe az apostoli jóság, az imádság szeretet.

. . . A krónikás, ime, megpendítette a hymnusok hangját s ha meg nem állítanák az események, hát tovább dalolna a szeretetről.

Bizony szebb és könnyebb téma az,

TÁRCA.

Karácsony est.

Irtá: Moxey István.

Deresztő, hideg északi szél süvölt át az égész tájon.

Az öreg föld fagyos kérgét — mintha az örök kihűléstől akarná megóvni — vastag hóréteg borítja.

A fák ágai — melyek a szél lehelletétől örökösen imbolyognak — zizegő nyögésükkel mintha panaszkodnának a reakor ragadó zúz sulya miatt.

Az étetői kedves levegőt kiszorította ürebből a sűrű, nehéz köd.

A komor, hideg téli uralma látszik a befagyott folyó sima tükre, a folyó menti nádasok, melyek bugáikkal mintegy fenyegetőleg intgetnek, a leveleiktől megfosztott fákon s a járó-kelők lábai alatt eszkörgő fagyos havon.

A nyitláb utakon, meg a fagyos hó kérgét is felszaggató s süvöltő szél, időjáról egy-egy kis fergetegtet rákötöztetve, az szárányra kapott fagyos hóhépket kíméletlen dobálva a járó-kelők arzába.

E deresztő nagy hidegben még is oly sokan járnak az utakon, daczolva a hideggel s kipurít arczokról mintha azt olvasná le az em-

mint a hétköznapi napszamos munkája, a közélet, a társadalom, az anyagi érdekek örökös száraz malma.

De hát ezen az ünnepen feledni akarjuk a keserveket s látni szeretnők a vigasztalóbb, fölemelőbb képeket, melyek biztatóan vezetnek bennünket a jobb jövőre, a kibontakozás felé.

Ennek a magyar nemzetnek nincs is ám annyi oka a panaszra, mint amennyiszere az alkalmat keressük rá. Nézzünk csak körül a nemzet előtt, nem látunk-e lázas munkától duzzadó új nemzedéket, mely tesz-vesz, küzd és alkot, s nem látjuk-e, hogy a mit alkotunk, azon mindenen rajta van, nemzeti jellegnek, magyar lelkesedésnek, tudásnak és munkabírásunk pecsétje.

Csak pillantsunk vissza három évtizeddel . . . Vagy ne is pillantsunk, mert kár az öregek hangulatát a mult szomorúságaival is zavarni. Az öregek esodát láttak elvonulni maguk előtt s emberi gondolatukkal nem is képesek követni a haladásnak azt a rohamos elvonulását, melyet magyar földön egy emberöltő alatt megtapasztaltak.

Ez a rohamosság még a fiatal Magyarország előtt is merésznek tünik föl s az a nemzedék, mely most vette kezébe a munkát, az építést, az alkotást: erősen érzi, hogy még nem a tetőzetén dolgozik, hanem a falak szilárdításán; de azt is érzi, hogy ezek a falak már viharokkal dacolnak, s földrengéstől se nagyon mozdulnának meg.

ber, hogy a szívükben lánggal égő tűz, a kedvesek iránti szeretet hagyhatta el velük — egy rövid időre — a barátságos meleg otthont.

Itt egy fényes uri fogat száguld a sima fagyos havon, mintha versenyre kelt volna a süvöltő széllel, benne meleg téli bundában burkolva ül egy úrnő, körülötte számtalan kisebb-nagyobb csomagok hevernek.

Ott egy másik után terjedelmes nagy zöld fényő galylejt emel egy szolga, míg a másik, a csomagok sulya alatt görnyed.

Emitt egy hivatalnok siet, egy kis zöld ág és egy pár kisebb csomagcsakárral, míg amott, ruházatával a tél fagyja ellen alig védett, foszladó gyászruhában lassú, kimert beteges lépéssel halad egy halvány nő, kezében — tehetőségre képest — sárból formált vattával burkolt két kis báránykát viszen.

A selyem, bársony, durva posztó és fozslányokban öltözöttek, a gazdag és szegény, a boldog és boldogtalan, az úr és szolga, szóval a társadalom minden rétege képviselve van e lázas sietőgép járó-kelők csoportjában s oly jól esik látni, hogy ma, oly békésen megérnek egymás mellett, ma oly szívesen köszöntik egymást, mindegyiknek szívet valami csodás erő, valami hávós hatalom tartja fogva, ma nem lát külsőlegesen ember-ember között, ma a hatalmon ülő nem néz le gúnnyal a szolgára, a gazdag

Ez a bizonyosság a szilárd munkának jölöső tudata.

Magyarország, hála Istennek, meg van! Erőben, jólétben gyarapodva, tekintélyben olyan magasra növe, a milyen félezer év óta — nemzeti királyának diadala ideje óta — nem volt, Európa népei bennünk látják a világ beképzelt öző nagy népszövetség támaszát — igenis, bennünk magyarokban, s nem az önmagával meghasonlott Ausztria egymással veredő népeiben. Ezt halljuk ezek óta hangsúlyoztatni a nagy nemzetek sajtóiban és hatalmas államfők ajkairól is.

Belső konszolidációjuk nagy munkája is sokkal előre haladottabb stádiumban van, mint képezzük: s bár itt elbizakodásra nincs ok — azt egész öszintén konstatálhatjuk, hogy még egy hasonló békés időszak, mint a mit eddig élveztünk — erőssé, hatalmasra fogja tenni a magyar nemzetet közgazdaságilag is. A várt földelendítést csak most fog bekövetkezni.

És azért még sincs politikai béke a szeretet ünnepein sem. Épp most folyik a törvényhozában áldatlan vitaközlés legégetőbb kérdéseink fölött. A kik ezt a vitát provokálják, kiténő hazafiak, azt elismerjük, tiszta önzetlenség vezeti őket most is, mint mindig; mégis, úgy rémlik nekünk, hogy most az egyszer nem alkalmas időben láttak hozzá igazaiak hangzatosításához s úgy rémlik, hogy a nemzet nem kiséri rokonzenével vállalkozásukat, mely végtelkéig menő harcokat hir-

nem üzi el a szegényt, a szerencsétlen nem irigyl a mások szerencséjét, a boldog szerencsétlen megosztani boldogságát a boldogtalannal, igen, mert ma a szeretet, az egész hozott isteni szeretet nagy ünnepeinek, a megtévesztéstenben eljövetelenek, a kis Jézus születésének előestéje van.

Az emberiség iránti végtelen szeretet hozta Őt a földre, hogy isteni szeretetének lángsugarai feljegytsa az emberek szívet, hogy az igaz szeretetet, a valódi békét üntse azokba.

Tehát a szeretet, a béke diése nagy ünnepe vagy te „Karácsony“.

A legfényesebb paloták arany- és ezüsttel zománcozott kandallóitól kezdve, le a legszegényebb kunyhók sármenczének barátságos meleg köréig — ott a fénylő csillárak, itt a szeregly mécs világa mellett — ott csevegnek a családok boldogságai, a gyerekek, a kis szívlők repeső örömeivel várják s találgatják, kinek mit hoz a kis Jézus?

Ók, kik a kis Jézus iránti szeretet első csöpijét már edes jó anyjuk szeretet köbén születtek, kik a dajka mesékben is oly sokat hallottak a kis Jézuska „Kriszkindi“jéről, parányi szívességekig egész örömeivel lesik azt a pillanatot, a mikor jelzi a kis Jézuska eljöveteletét, a mikor a csengő hívó szava felszabadítja őket várako-

det, a mikor a béke, a szeretet ünnepe dertül a nemzetre . . .

„Beküldjünk ki! Örvendezünk egymás örömeinek s dicsőiről a mindenség nagy Alkotóját, ki a teremtetet olyan napokat is, a melyen az emberek szívébe száll az apostoli jószág, az imádságos szeretet!

Lovat az adóprés alá.

— decz. 19.

Ma, a Kunszentmárton község képviselő testülete által tartott rendkívüli közgyűlésnek egyik tárgyát képezte az a képviselőtestület felírja a m. kir. pénzügyigazgatósághoz azíránt, hogy — tekintettel az idei nagyon rossz termésre — az adóvégrehajtásokat szüntesse be.

Hosszas vitában tárgyalták az ügyet s már-már ki akarták mondani a határozatot, hogy „Kunszentmárton községe a földi javakban gazdag és az tud adót fizetni bármily körülmények között is”, a mikor községünk főjegyzője egy indítványt terjesztett elő, a mely szerint indítványozta, hogy ha már a képviselőtestület nem hajlandó elfogadni azt, miszerint az általános adók behajtásának felfüggesztése iránt ez évben kérvény intézettek a képviselő testület által a m. kir. pénzügyigazgatósághoz, legalább azt fogadják el, hogy a zálogolások megejtessenek ugyan, de küldjék ki a képviselőtestület kebeléből egy bizottságot, ki majd elbírálandja, hogy az illető megalogoltak közül kik azok, kik „tudnak” adót fizetni s kik azok, kik nem tudnak. Ennek megtörténte után azután felterjesztik az illető adót fizetni nem tudók névsorát a pénzügyigazgatósághoz az ez évi behajtási eljárás beszüntetése iránti kérelemmel. Ezt az indítványt mégis nagy-nagyezen elfogadták.

zárskból s bemehetnek oda, hol a kis Jézus elhelyezte a részükre hozott ajándékokat.

Oh! mily gondos, mily kedves is az a kis Jézus.

Minden egyes ajándékra egy kis ezüdtálcát helyez, mindegyiken ott van annak neve, a a kinek hozta.

Az aranyos dió, alma, füge, sokféle ezukorka és égő kis gyertyákkal ékesített földi fény „Karácsony” alatt lévő hinta lo oldalán függő kis ezüdtálcára csak e szó van írva: „Árpádka.”

Egy fehér „plüsch”-be öltöztetett szőke göndör fürtű beszélő baba ezüdtálcáján ez áll: „Erzsike.”

Egy kisebb — de egész kölcsömmel ruhája miatt talán szebb — ezüdtálcá „Gábrickát” jelez, mely a harmadik, a halvány rózsaszín „mori”-ral díszített csak nem oly kedves, oly aranyos, mint az a kis „Ilonka”, a kinek a Jézuska hozta.

A karol, puska és trombita felírását már kibétezték az olvasás néhez mesterségével küzdő — de vélnék születt — „Lajos”-ka, ep úgy megtalálta a már komolyabb „Sasa” az ő díszkötési „Az én újságomat.”

A kis Jézus hozta ajándékok átvételének e magasztos, e méltóságos pillanattal mintha elhalt volna a szó s kedves apróságok csusogó ajkairól, némán tekintgetnek egymásra, míg kis

Ez a szíráz tény. Nem akarunk mélyen belenézni a fejtegetésekbe, sőt jóllehet, hogy nem is sokat értünk az adóügyek paragrafusaihoz, de tekintetbe véve a mai köztársasági lefoyasít, bátran állíthatjuk, hogy a képviselőtestület még talán annyit sem tud hozzá.

Mert vajlon miért óhajtkák az adóbehajtás beszüntetését?

Mert nem tudunk fizetni.

Nos hát! Ha egyszer nem tudunk fizetni, hái miért akarta a képviselőtestület előtűni a sorrendre kítűzött tárgyat? És miért blamálta magát azzal, hogy a község főjegyzője által tett indítványt elfogadta, a mikor az egyenrangú az előbbi indítványval?

Jóllehet, hogy talán gavalérságból, vagy talán a vagyontfogyotás szempontjából.

Igazuk lehet. Mert sajnos Kunszentmárton képviselőtestülete 50—100 köbbls bírtokkal rendelkező gazdálbál áll s ott nines képviselve az iparos és a kereskedő osztály.

De ne feledjék el, hogy Kunszentmárton nem kizárólag ők képviselik. Mert van Kunszentmártonnak igen tekintélyes osztálya, ki az ipar és kereskedelem ágának üzése által szerzi meg a mindennapi kenyérét. S ennek az osztálynak ma legtűrhetőbb a helyzete.

Az ipar és kereskedelem pang már az év kezlete óta; vajlon miből fizesse ez az osztály terheit?

Vagy azt hiszik talán, hogy ha annak a nagy gazdának nem terem több a földjén, mint a miből a szó szoros értelmében megélhet, hogy akkor is lehet a vagyont fiktogni?!

Hóhó uraim! Legyünk belátók és méltányosak. Ha önöknek, nagy gazdáknak

arozukról a boldog megelégedés, az öröm szüggik le.

A szülők — kiket kevéssel ez előtt a dermesztő hóderg daczára a lízas szíjséggel járókelők esportjában láttunk — most itt állnak: a karácsony mellett, szívükben a tiszta családi boldogsággal, szemükben az ártatlan kis gyermekük öröme szílté s minden földi brilliánnal ragyogóbb egy pár kányesoppel.

Tehát, nem csupán a szeretet, a béke, hanem a megmérhetetlen tiszta, igaz családi boldogság dicső szent ünnepe is vagy te „Karácsony napja.”

Közél két ezer éve hangzott el, ott messze keleten, Betlehemben kívül egy rozott pajta felett, az égből leszállt Angyal dicsőró szózata: „Gloria in excelsis Deo!”

A harmok rídelj zászlóiban rongyos pályába takargatva fekkdtt egy kisded, fején a menyeyei dicsőség „gloriosumával” föltötte az égből lejtött Angyalok dicsőró seregevel, előtte a porig borulva, az egész emberiséget helyettesítv betlehemi pásztorokkal, kik az Angyalok dicsőró szózatát megértve, atól megjelítve, imádatlalt zengték: „dicsőség Istennek a magasságban.”

Oh! mily szívet lelket elbájoló kedves harmónia lehetett, midvén a pásztorok szíviből eredő imádszereti dicsőnéke közé az égből leszállt Angyal sereg zengte: „békesség a földön az embereknek.”

elromlik a szekerük, összetakolják azt ömaguk, hogy mégis használható legyen és nem adják a bognárnak, mert „szük esztendő volt.”

Innen ered az, hogy sokan, de nagyon sokan nem tudnak adót fizetni.

A hokan határozat esztelmében megzalogolják a hátralékosokat s a kiküldött bizottság majd elbírálandja, hogy ki bír és ki nem bír adót fizetni.

Ez az elbírálás természetesen a nagyon és az illető nagysága szerint lesz elbírálv. S vajlon ekkorki fog előnyben részesülni? Azok, kik az en a legbővebb földjökben rendelkeznek, az adó arató munkások, kik egy kis laknyuhóval vagy egyébb eséklyé vagyonykával rendelkeznek.

Az arató munkások szedték le az idei rossz esztendőben az éret s mi majd ehtünk adóntókból és ápreresi hirdeményekből gyűrt galuskákkat.

Mert igen tisztelt képviselőtestület, aki tud adót fizetni, az soha sem várja be a megalogolást és nem fogná igénybe venni az esetleges behajtási kedvezményt sem, mert mindenki irtózik a késedelmi kamatokról. Így hát nem magyarázható meg, hogy miért ejtette el a képviselőtestület az általános adóbehajtások felfüggesztése iránti kérelem felterjesztését.

Nem folytatjuk tovább, mert esetleg keserű szavakra találnók magunkat elragadtatni, hanem felhívjuk azt az osztályt, a melyik logjobban és legsúlyosabban van itt érdekelve: a kereskedő és iparos osztályt, hogy lépjen akcióba jól felfogott érdekekben és mivel láthatja, hogy a képviselőtestület az ő érdekeit mennyire védeli szívén, kérelmezze maga az az osztály az adóbehajtás felfüggesztését.

Az idő örök mozgó szekere tovább-tovább gürül, az elmúlt korzokok tanúságként nemzetek multak, nemzetek lettek, de „Az”, kinek jöttét Ős Atyáink évezredekben keresztül kérték s várják, kinek eljöttét az egész világ népeinek boldogságát emeltek, kitől az Isteni szeretet, a lélek bekéjét megtámlni, csayemi óhajtatok, a Betlehemben született „Örök szeretet” el jön hozzák évről-évre, elhozza mindnyájunknak az Ő szeretetét, a mely megtámlt bennünket viszontszeretni, elhozza bekéjét, a mely megnyugvást ad háborgó lelkinkek, elhozza azoknak, kikben megfolydunk, kikben újra élünk, szeretet kis gyermekünknek az Ő lehrataltán örömet szerző „kriszkindli”-jét, elhozza a szülőknek azon boldogság percet, a melyben kiesinyek öröme föltölt a tiszta boldogság drága gyöngyeit, a szülői szeretet könnyöit ejthetik.

Dicső nap! szeretet, béke, családi boldogság s öröm szerzője, légy üdvözlőve: „Karácsony napja!”

Könnyműség.

Vége volt a táncnak. A kastély urai lassan-lassan nyugalmra tértek. A vendégek oldalozóban voltak. Irma erőfeszítés a lakosztályba vonulni készült fölszólított társalgóját s azután néhány vendöktől búcsúzott. Mint rózsát a bokrára, úgy övezte körül a ragyogó szépséget

Előfizetési felhívás.

Lapunk a mai számmal befejezte első évfolyamát. Hogy mily küzelemteljes volt ez az első év, azt csak azok tudják, kik részt vettek valamikor a lapalapításban és végigtörték egy első évfolyamot.

Nekünk sokszor volt alkalmunk beletekinteni a lapalapítások első évébe, de bátran elmondhatjuk, hogy a sok között egyszer sem tapasztaltunk olyant, mint a „Kunszentmárton és Vidéke”-nél.

Nagyon sokan voltak előfizetők között olyanok, kik a nyilvánosság elé nem való közleményekkel zaklatták szerkesztőinket. Voltak továbbá olyanok, kik féltek a nyilvánosságtól sőt azt is hangoztatták az utóbbi időben hogy a lap szerkesztőjével együtt eladta magát egy pártnak és ama pártnak rabszolgájául szegődött. Voltak olyanok, kik azt hiték, hogy ha ők 4 forinttal előfizetnek, úgy ő nekük jogukban áll a lap irányát és működését megrendszabályozni, továbbá hogy ez a lap feltétlenül köteles az ők uszályhordozójává szegődni és végül voltak olyanok is, a kik oly társadalmi állást foglaltak el, a mely állásból kifolyólag feltették a közvélemény őket felelősségre vonhatja a „Kunszentmárton és Vidéke” ott, a hol kellett — és sajnos, igen sokszor kellett — mindig a legalkalmasabb pillanában tette.

Ezek az előfizetők mind, egytől-egyig esküdtek ellenségeivé lettek e lapoknak s tüzel-vassal harcoltak, sőt harcolnak még ma is a „Kunszentmárton és Vidéke” ellen.

A többiek pedig azt akarták vagy elnémetni, vagy eddig teljesen lehetetlenné tenni e lapot, hogy úton-útfélen lebeszéljék izekzetek előfizetőinket a további előfizetésről. A második félév kezdetén meg is éreztük ezt a jóindulatú működést

a férfi világ, és kivonulását a hódolatnyilvánítás újabb jeleivel tetézték.

Az utóbban Bánóczy Gyula állta el útját: — Grófnő, ezt vegye magához és olvassa el azonnal.

— Ah, maga az, szólt fáradtan a grófnő s átvette a kis levelet, isten vele Gyula! szólt a fiatal emberhez s jelentőségétől teljesen szorítá meg a kezét.

Bánóczy Gyula félt az ajtóból, mely szabad lett s a grófnő kivonatható bíróalmából.

Hátörmeben gyorsan vetkőzött át a grófnő, esmos pongyolába bújt, leereszté fűrtét s ágába vonult.

Társalkodónye szemrehányó tekintetétől azonban nem bírt menekülni s végre is megkerdeztette:

- Mi az Fanny?
- Tudja grófnő, hogy mit mondott ő, mikor átnyújtotta azt a levelet?
- Nos?
- Hogy azonnal olvassa el.
- De csak reggelig ráér?
- Ki tudja, azot a társalkodónő rossz sejtelmétől megkapta.
- Ki tudja? — kacsagott a grófnő. Hát én! Kaptam én tőle máskor is levelet. Tele árszással, tele szerelmelem, keserű kifáradással, sokszor nagyonál. Hogy is nem! Nem hercekedésnek találja ő, az egyszerű tanács-író ember a

ugyannyira, hogy előfizetőink száma az első félév előfizetőinek számát éppen ketféle tudta osztani.

Sok előfizetőt vesztettünk, de jól van ez így. Most legalább a második évfolyam kezdetén felemelt fővel állhatunk és állunk meg a nagyközönség előtt. Nem kell lealázkodnunk senkinek, mert mi nem anyagi haszontért tettük, a mit tettünk, hanem becsületből, ismert kötelességerzetből s nem akadhat egy sem olvasónk közül, aki azt mondhatná, hogy „megfizettem a lapnak szolgáltatait.”

Az ilyen első évfolyammal nagyon kevés lap díszekedhet. Mi igen. De szerencsésen befejeztük azt.

Most a második évfolyam küszöbén újból előfizetési felhívást boesátunk ki, daczára annak, hogy ellenségeink úton-útfélen azt hangoztatják, hogy lapunk nem fogja megérni a második évfolyamot. Még pedig előre kijelentjük, hogy haladni fogunk a már megkezdett úton. Nem riasztanak meg bennünket semminemű fenyegetések; azok, a helyett, hogy eleségszerestének, úgy erőre, még erősebb küzelemre ösztönöznek bennünket s legyen az bárki, ki közelegyeknek kárára dolgozik, kiméltetlentül le fogjuk róla rántani a leplet a jövőben ép úgy, mint eddig tettük. De mindamellett nem fogjuk figyelmen kívül hagyni Kunszentmárton beteg társadalmának ferde kinövészeit sem. Lenyíráljuk, lenyesegetjük azokat aprónként, mint a jó kertész a vadhajtaszkodt szokat a fáról lenyesegetni.

Ha az orvos hallgat a beteg jágatására és nem vágja ki a testből azt a mérges támadást, a mi pacienseit beteggá tette, úgy az rohamosan terjed el az egész testben, míg végre nincs segítség.

szerelmelem, hanem természetes következménynek. Ne nyugolj meg Fanny, nincs a levelemben semmi olyas, mit rá nem érnek akkor olvassni, mikor félreéredk.

Fanny nem mert ellenkezni úrnőjével s csak ennyit mondott:

— Bánóczy úr ma oly különösen viselte magát.

— Mint mindig! kacagott a grófnő és a fal felé fordult.

Fanny pedig szobájába vonult és úgy néze sötét ablakából az őt sötétőzött.

Tomboló vihar, rémes dörgések, ezítőző villámok jésztő fénye özszettele fel a grófnőt. Rettenetes láza volt, izsadság gyöngyözött testén és rémes álmai voltak. Bánóczy veszelvény látsa s ő megmenthette volna, de nem nyújtotta ki érte kezét.

— Fanny, kiáltott kétségbeesetten a szomszéd szobába társalkodónőjéhez.

Épp akkor egy rémos villám ezítőzött: lecsuppott egy közt fűbe. Utána esőnd lett. Bánóczy hangját vélt hallani a grófnő, mintha dalolna ott him a tomboló éjszakában.

A grófnő kiugrott az ágyából. Fanny ruhát a szobába. Mindeltűnték azra fel volt dalva. A grófnő jutott először szóhoz.

- Te le sem felejtéél, Fanny?
- Nem, grófnő, nem tudtam volna aludni.

s csak egy önmagával tohetetlen, undorító sebteomeget látunk magunk előtt fetregeni.

Ezért vagyunk mi érezetelnek azok iránt, kik akár a társadalmi, akár a közívatvati téren hibát, vagy bánt követnek el; nem törődünk azzal, bárhoqy jajdul is fel, ha hibát ostoroznak, mert csak így vehetjük biztosra a gyógyulást. Ennyit ellenségeinknek.

Most pedig olvasóink azon részéhez fordulunk, kik állítva azt, hogy Kunszentmártonnak nagyon is szüksége van egy olyan ténylezóra, a hol meghátrajva-esse befejezett, körjük, maradjanak meg továbbra is előfizetői.

A mint megfogytak előfizetőink, épp oly számban tündtek fel munkatársaink, úgyanyira, hogy lapunk szerkesztőcsége most az év végéig 20 állandó munkatárssal díszekedhetik.

A jövő év második hetében kezdjük meg Garaguly József munkatársunktól egy igen érdekesfőzött elbeszélés közlését, mely munka két nyolcsad-résben nyomatott ivre terjed, a melyet mintegy 6—8 számban öljünk közömi.

Az elbeszélés — melyet Felsőcséges asszonyunk, Erzsébet királyné is magas figyelmével tüntetett ki — ezime „A két a p a l e d i n y a” lesz.

A „Kunszentmárton és Vidéke” előfizetési ára:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.

Előfizetéseket vidékről postautalvánnyon, helyben pedig a kiadóhivatásban lehet eszközözni.

Itt egyben figyelmeztetjük azon t. olvasóinkat, kik lapunkra a jövő évben előfizetni nem szándékoznak, azt legelőször a második számmal vissza küldeni szíveskedjenek, mert ellenkező esetben a lapot

az újjal történő kiadást valami szerencsétlenségnek, olyan rossz előzertem van.

— Én is attól félek; talán Bánóczy.

— Igen, igen, mintha Bánóczy alakját látam volna a kertben, a fa mellett, melyre villám sújtott. De talán . . .

— Nos mit akarsz?

— Olvasná a grófnő a levelet, mondá féltelen a társalkodónő, reszódo ajakkal.

— Igaz, a levelet! az ő levelet! — s gyorsan lépte fel a grófnő. A levelemben ennyi állott:

„Grófnő! Meguntam lefolytoss bizonytalanságot. Jöjjön a mulatság lezajlása után éjjeli 3 órakor a nagy tölgyfához. Ha a jelzett időben nincs ott: megszűnt émi Bánóczy Gyula.”

— Az istenért, kiálta a grófnő kétségbeesetten, talán még nem késő! — míg a társalkodónője elcselt a szönyegre.

A kastély óraja most verte egymástán a hármat.

Utána egy dörög s a grófnő tudta, érezte, hogy ez Bánóczy pisztoly volt.

Kiróhad az éjszakában. A villámoközött nagy fény mellett felbűk leeresztett hátalóttal a társ. Még émi látszott. A grófnő leborult a vértől a csögl ázott testre!

— Gyula, itt vagyok!

Egy mosoly a haldokló vonásain, azután a grófnő egy boltest mellett tédepelt . . .

fél évre megrendelnek tekintjük és az előfizetési díjakat szükség esetén törvényes úton is be fogjuk hajtani.

A Kunszentmárton és Vidékei szerk. és kiadóhivatala.

HETI HIREK.

Kunszentmárton, decz. 25.

*** Képviselőtestületi közgyűlés.** A képviselőtestület folyó év december hó 19-ik napján rendkívüli közgyűlést tartott, melyen a következő fontosabb ügyek intézettek el. Az adófizetés halasztása iránt a községi előjárásig által tett előterjesztés folytán bizottság küldetett ki javaslat tételre. A községi közközlők (vicinális) uti bizottságot a vármegye alispánja 1898. év január 1-ő napjától újra alakítván, uti bizottsági tagul Szilárdy Jakab választotta meg. A dúló utú kiigazítás a földmívelésügyi m. kir. miniszter úr elrendelvé, a képviselőtestület felkérni határozta a főszozbárhoz utazó; az itteni dúló utának a járás több községeinek dúló útjával leendő kiigazítása iránti eljárás. Nyert utam még tovább magánurakéü ügy elvezetése.

*** Jótékonykezeli előadás.** A helybeli működő folyó hó 20-án (karácsony másnapján), a kisdudovoda névveléket jávára szini előadást rendeznek. Szinre kerül „Tündérlak Magyarhonban” czimű német vizgálat. Felhívjuk olvasónk figyelmét a jótékonykezeli előadásra. Bővebbet a kibocsátott színlapon.

*** A közúti híd meghosszabbítási munkáitait már megkezdették.** Erősen folyik a munka és így remélhető, hogy febrár hó végéig el is fog az készülni.

*** A vármegyei közgyűlésről.** Vármegyei törvényhatósági bizottsága folyó év december 20. és következő napjain tartotta Szolnokon ez év negyedik évenyevdi rendes közgyűlést, a melyen közügyekről érdeklő ügyek is intézettek el. Legfontosabbak a népisoklárok községi elakítása és az egyházi személyzet fizetésének a községi pénztárról kiszolgáltatása. Ezekre azért a törvényhatósági bizottság olykép határozott, hogy a községi képviselőtestület határozatának azon részét, hogy a római katolikus népisoklári tanító 1898-ik év január 1. napjától kezdve a községi pénztárból huzzák a fizetésüket, jóváhagyta, a határozat azon részére vonatkozólag, hogy az itteni rom. kath. népisoklári községi elakításának, erővelégesen nem határozott, mivel ezen kére elhárítása a közigazgatási bizottság hatásköréhez tartozik. A községi képviselőtestület azon határozatot, hogy 1898. év január 1-ő napjától kezdve a lelkészek, kantor és egyházi él is a községi pénztárból fizessenek, nem hagyta jóvá; hanem utasította a községet, hogy tünfesse ki, miszerint az egyházi személyzet fizetéséből mennyi esik az nevezett deputatúrnak s mennyi a párbérré; a deputatúmot a község tartozik fizetni, a fizetés többi része pedig a párbérből (máunk eddig egyházi adónak neveztek) fedezendő. — Ezek szerint az egyházi adó nem lesz beszedintetve jövőre se, de ezen a kath. hivatott terhelő szolgáltatás párbér-nevet fog viselni. — Szász Gáspár és társainak az iránti kérvényüket, hogy az egyházi és iskola adó kivételre a végrehajtás szüntetésük be, a törvényhatóság elvetette. — A községi pénztár 1897. évi pótkészítveését és az 1898. évi költségvetését a törvényhatóság jóváhagyta, valamint jóváhagyta az 1896. évi számadásokat is. — Mostani állás szerinti megkezdett a közpénz vagyon megosztása tárgyában, az alispán személyes elnöklete alatt újabb egyezkedési tárgyalás megtartását határozta el a törvényhatóság.

*** Éhező szociálizmus.** Azok a telketlen izgatók, kik a népet a szociálizmus árjába taszították, ezet-földet ígérték a népek, hogy csak ölt-munkájuk odahagyására bírják. A nép hitét nekik, megosztotta a már megosztott szociálist d'ist s most, mikor a tel héalt, egy falat kenyér n-ikell, ki van tükre az ehelhalásnak. Egy ilyen előhaldott, legthöbnyire nagy családból álló földműves nép deputációja kereset föl a napokban Sikovits Tamást a bács-almási kerület képviselőjét és megkérték, hogy szerezze a szakmáru munkát. A képviselő megígérte közbenjárását a vármegyébe.

*** Farsang.** A cibakházi kereskedő- és iparos-íftóság január hó 8-án a nagyvendéglő teremében, a cibakházi első zenekar közreműködésével, a iparos kör megalakítása jávára zártkörű táncmulatságot rendez. Beleptéi díj: személyeji 1 korona, családjege 2 korona 4 szelér. — Kezdete 8 órakor.

*** Harminezket gyermek anyja.** Schvartz Lőrincz egyri bor-nagykereskedő kocsistól felesége a minap hármis ikekkel lepte meg. Az any a körülmenykehez képest jól érzi magát, az apa azonban — kevéssé. A hármis ikekkel együtt tudniük most már hárminezket gyerek kör odahaza kanyerent. A felesége ugyanis több ízben a kocsikat szült s így hamar megszaporította a családot.

*** Tanfolyámnyolc ezizányasszony.** Z. megye Cs. községében lakik N. D. tanító, kinek két leánya van, közülük az idősebbik szépségével és szoborszerű természetével vona magára az emberek figyelmét. Ezéltől négy évvel a 17 éves lénybezeretett egy kőbörgő, de különben odaváló illetőségű teknőváry ezizánylányéban. Első szerelmét a cigányának leplezlenél bevallotta s a vizony között egyre bensőbb lett. A cigánylány a most már többször abszolt dolga a községben s így sürűben találkozhattak. Zavaralanul szöböztek terveiket, hiszen senki sem gyantította szerelmüket. Senki sem gondolt a lányra. Ez így folyt pár hétig, míg egy napon szülei arra ébredtek, hogy leányuk eltűnt. Csakhamar keresésére indultak, de haszontalan s leányról hírt mondani senki sem tudott. Már azt hiték, hogy nem fogják többé viszontlátni, midőn dőn egyszer csak levél érkezik, melyben az eltűnt leány kéri szüleit, hogy bocsássanak meg neki szépségeért. Nem tehetők máskepven, mert tudta, hogy szülei a cigánylányl kötendő jószágába nem egyeznek, már pedig ő jócska cigány nélkül nem élhet. Megírta szüleinek azt is, hogy már meg is vannak esketve a pár előtt és csak hamar behozatja magát a cigányi életmódba, nem kívánkozik a kunyhóból szalamba; jó neki paplanos egy helyett, földön, szalma közt is aludni, nem zeniorozta a koldulás sem s gyermekét boldogan hordja pójtyában a hátán. Hanem a cigány-termeszt állhatatlanságát mindenben megszerette. Első férjével csak egy évig élt s immár másik cigányt választott magának.

*** A nagygyúta.** Vécés postmegyéi község sváb lakói közt meglehetősen rémület uralkodik. — S e pillanatban bárhova meg köztük az ember, mindenütt magyarul beszélnek. A minék igen nevezetes oka van.

A jegyzőjük ugyanis szintén német ember, a ki csak törvé beszél magyarul s otthon a faluban mindig németül szokott beszélni. Ezt a jegyzőt a napokban megazította a gyúta. Nem nagyon, csak egy kicsit. Hazafeletek, ágyba fektettek, hivaták a doktort.

— Gehl's linen schon besser, Herr Notár? — kérdezte az orvos a betegét.

— Az folyónya szemét, pislog egyszer, kétszer, végre megmozdál:

— Mi . . . milyen nyelv . . . ven . . . be-bebe . . . hát?

— Haz neméttél.

A jegyző munkához csak s rémületen kiáltott föl!

— Kutyatremetű, lánczosbogós! Effe-lejtettem neméttél!

— Az orvos állása szerint a jegyzőt semmi veszedelem sem fenyegeti többé, meg az sem, hogy újra megtanul neméttél.

*** Megsült gyermek.** Borzasztó hallásul mük a múlt hétén Nádasdi András gyönyövsz-turjani lakos Már nevű kis leánykájá. Az anyja kenyeret süttöt és hogy szabaduljon a lábatálcunka kis gyermekétől, a búbos kemence tetéjére fektette. A kis lány lassacskán elaludt, anyja pedig a magának egészen megfeledkezett a szegény gyermekéről. A kemence mind forróbb lett — mert a kenyérnek nagy fűtés kellett — úgy, hogy a szerencsétlen gyermek a szó sorozat-erlemben megsült. Mire anyjának észbe jutott a lányka s le akarta venni, az már meg volt halva s csak megcsült holttestét vehette le a búbos kemencéről. A gondatlan anya ellen büvávi eljárás indították.

*** A Marcsa pénze.** Kohut Gábor sárosmegyei parasztlégy, mielőtt katonának vittek volna, örök hüségét esküdött a szemrevéltó Velyki Marcsának. Ezt az örök hüségét a hosszú három esztendő alatt is megtartotta szépen, annál inkább elkecsérette hát a leány hütlenségé, akit vadházasságban talált Meszó Ferenczellel. De Kohut Gábor szívében roppant nagy volt a szerelem, s még így sem akarta az ő Marcsáját másnak átengedni. A két véletlytár tehát házba keveredett s az egyik alighanem ott hagyta volna összes igényeit a szerelmére és életre, ha Meskónak a vita hevében kitűnő ötlete támad. Azt mondta ugyanis a boldogultan leánykövetelőnek:

— Hallod-e, Gábris! Ezért a Marcsáért kár volna hajba kapunk. Ne legyen ő egyikünké sem. Hanem van nekünk 250 forintja, azt vegyük el tőle, aztán — matyi!

A két paraszt lovag összenézett, kezét csapták a megmentőtől pénzen megszoktak Amerikába. A Marcsa pedig otthon siratja mindakét imádozottját s a szép 250 forintját.

*** Karácsonyi örömköz.** Karácsony ünnepe előtt szép és kedves dolgot akarnak a község figyelmébe ajánlani. Nagyon nehéz s sok fejtörést okoz megtalálni azt az ajándékot, a melyely kedveseknek meg akarjuk lelni. Egy ilyen kedves és szép ajándéknak gondoljuk mi az oly lapra való előfizetést, a melyek hálá a nagy közönség támogatásánál is meggya a dolgoz, hogy masra sem kell gondolnia, minthogy hétől-hétre mivel lejjé meg olvasóit. Ez az újjság az Országos Világ, a mely minden héten telen vá érdekes szép képekkel, a mely minden írásban és képen ismereti az eseményeket s a mely újságnak munkatársai a magyar irodalom minden jelesé. A szerkesztőség van a kiadóval is, a kiadóval is együtt a munkatársak szép sora parkodik a lapot változtatások elénkítési. S e mellett az újjság előfizetői ára oly csekély, hogy mindenki előfizetési sorába állhat. Egy esztendőre 8 frtba, egy negyedévre pedig 2 frtba kerül. A ki most előfizet megkapja az Országos Világ karácsonyi ajándékát, a pompás kiállítású irodalmi újságunkat, a dícses karácsonyi szöveggyűjteményünket is szívesen küldi a kiadóhivatal, amely Hold utca 7. szám alatt van.

*** A leplezett kísértet.** Gyulai levelezőnk jelenti a következőket: Az alsó néposztálynak napok óta nagy szenációja van, egy kísértet. Kovács Jánosné házban jelentekzet a csodiolatos néma, a rombolás démona. Minden, ami a házban van, addig jelle megmozdult. Két nap előtt összes falon föltűzött tányúri fánecót jártak és összevették. A főzökánál a legrettenetesebb, mely minden jövővénnyel puffesséval fogad. A megmógnált asszony mesélte elvite a kísértet rémnességét s azóta sürri elapátok járnak a ház tájékára, de a kísértettel senki sem mert találkozni. Végre akadt egy bátor ember, Balázs Lure, a ki a várososz legrettenetesebb emberre. A pitváriból és szürkületkor itt várta be a kísértetet. De végülit benne a vér, mert a lakamerről kandi kísértet az istőlő be a szemé legintette, meg kardit ember ordíva menekült és a kísértetben való hit a körülállókban rendületlenül. A rémnessé lavinaszerűen nőt meg és már azt beszélték, hogy azért telepedett Kovácsnéhoz a rossz lélek, mert az urával, a mig élte, kegyetlenül bánt. A rendőrség noszét vette, hogy Kovácsné, a ki a kísértettel megbotkoltatta a városba, milyen eszélyben forog és megint fog várakozni vetni az oktanlan rémületnek, a kísértettel jelentekzesse idejénhalovász várt. Akkor a tréfás kísértet az egyik rendőrhöz tett paradicsomos üveget vágott. A pirossa fésztet hivatalos férfi egy pillanatra megbotránkozott rajta, hogy ilyen furcsa módon kinálták meg paradicsomlással, de a kísértet pillanaton belül észbe jutott, hogy a honnan a paradicsommal üveget jött, meg ki valakinek lenni, a ki él s indította. Tapogatózva ment abba az irányba és egy katlan fekerő csahamar előzobálta a kísértetet. Ez Mihók János volt. Kovácsné egyik lakója, kinek valóságos mániája az emberek rémítésége. Nemrég egy tányaról két családú üldözött ki azzal, hogy kitérteken ütözött és ének idejére a házak tájékát körülgölte.

*** A „Magyarország” politikai naplap** ez idő szerinti a legjobban szerkesztett lap az ország-

ban. Legelső rangú írónk és publicistánk ma kétségeléstől a Magyarország irak. Első sorban Bartha Miklós, az országunk legnagyobb tollá publicistája továbbá Rámadny Dénes, Holc János, maga a főszerkesztő Holló Lajos, Hentaller Lajos, Incedy László stb. napról napra a legelőkelőbb és legelővőbbé teszik a magyar olvasóközönségnek ezt a kiválóan kedvelt lapját. A Magyarországnak jelennek meg azoknál jóval lényegesebb országoszerkesztést kellő tárazái. Ugy, hogy a közéletben jól értesült és igazán első rangú hírlapot akar olvasni, az bátran a Magyarországhoz fordulhat. A „Magyarországot” nemcsak nemes, előkelő hangja, egyenes, nemzeti iránya és minden tekintetben hozzáférhetősége teszi a magyar olvasóközönség előtt becsese, hanem az is, hogy a család minden tagjának nyújt kellemes lelkizőkönyt. Tárazai, regényei, eleven hírei, párizsi divatlevelei stb. a legkedvesebb olvasmányt képezik. A Magyarországot az éjjeli pótválram küldeti szét, úgy hogy reggel már az ország legutóbbi részreiben is ott van. Mily előny ez a hivatalnoknak, földbirtokosnak, kereskedőnek, iparosnak és minden intelligens embernek, hogy más munkát megelőzőleg olvashatott a napról mindazt, az mi országban és külföldön történik. Az országgyűlés, a hivatalos közlések, a bel- és külföldi törzsei zárlatok, szóval mindazt, a mi nemcsak érdekes, de az illetőnek állására és fizetésére nézve is nagy befolyással van. Tudjuk, hogy mily előnyösen használják fel egyesek, ha valaki egy nappal vagy félnapal el van maradva az eseményektől. A ki mágy egy hírt előbb tud meg, az mérhetően előnyben van a többiekkel. A „Magyarországot” mindenkire nézve lehetővé teszi ezt a korai és megbízható értesülést. Ez biztosította a Magyarország részére azt az óriási elterjedést, a minék ma örvend. A Magyarországot legelőszérűbb postalátványon előfizetni akár fél óra ér 7 fr. kr. akár egy negyedévre, 3 frt 50 kr. Cím: Magyarország kiadóhivatala Budapest, Sándor u. 2. A felváltó díjazás 7 frt, az egész évé 14 frt.

* **Az önk. tüdőoltó-tesztel.** Amint bennünkétesítenek, január hó 15-én fényes táncmulatságot rendez. Felhívjuk rá az olvasóközönség figyelmét.

* **Külföldi hírek.** M a u t h e r Ödön híreves magkeseredőket ismét külföldet ér. Ugyanis a szerb udvar részére évek óta szállított kintnó magyarlét karácsonyi ajándékként szerb királyi udvari szállítóvá nevezett ki.

Szocialista mozgalom. A pestimegyei Szent István községben, mint levelezők írja, forranak a szocialista buváncok. A mult éjjel az odaváló plébániának az ősszes ablakait bevették és egy névtelen levelet dobtek be az ablakban, a melyben agyonlőtték fenyogettek a plébánost. A mindenkéi által tisztelt és szeretett plébános úgy megijedt a fenyogetéstől, hogy ki sem mer mozdulni az utcára.

Reklám és hirdetés ma mindennek élto elemé. A legpontosabban, legelkülönösetesebben és legutánozabban eszkölöz egy a főváros, mint az ország minden lapjának reklámok és hirdetéseknek a „Általános Tudostól” — hirdetői osztálya — talajnos Leopold Gyula, Budapest, VI. Csengery-utca 48. sz.

(x) **Teljes ázletfelozás miatt ritka alkalom nyílik eszerek arany-és ezüstárak rendkívül jutányos beszerzésére a 30 év óta Budapestben Kossuth-Lajos utca 17. sz. alatt fennálló „Közvetlen ázlet” és T. sz. utca 48. sz. eszerek ázletében.** A legelőszesebben és legidvátanosabban kézült eszerekből, ezüstárakból, mint 13 próbás ezüst eszereközök, gyertyatartók, girandolok, tálak, kávécsés és teás-készletek, valódi svájci órákból felhalmozott árú b a m u l t o s o l c s e n i r o t t j o l t a l s m e l l e t t v a s á r o l t o k m o t e z e n e l s o r e n g y c s z e g n e l .

Külföldiek.

× **Szerencsés szomszéd!** Egy uriháza bérlélt a zongorahangolót: — Jó napot kívánok. Én a zongorahangolót vagyok. — És miért jött? — A zongort hangolni . . . — A ház asszonya elcsodálkozok: — Én nem hívattam . . . — A mire mosolyogva felel a hangoló:

— Tudom . . . De a szomszéd rendelt ide. Már ki is fizette a díjat! . . .

× **Modern szépség.** Ó nagysága háiba készül: — Mondja csak, Kati, meg vannak a virágok, a melyeket a hajamba akarok tűzni? Kati nyugodtan felel:

— Megvannak . . . de a nagyságának a haja kallódott el itt a fókában . . .

× **Gyereklogika.** Palika az utcán sétál az apjával és látja, hogy az utcafejtől kiemelik a földből a munkások: — Mondd papa, miért veszik ki a fákat a földből?

— Mert elszáradtak, meghaltak. Hát akkor a fa ellentéte az embernek . . . mert azt meg a földbe teszik, ha meghal.

× **Ez is kelvezmény.** Egy előkelő ur meglátogat egy korházat és a betegek kosztjának megjavítására nagyobb összeget adományozott. Egy beteg keservesen panaszodott, hogy neki nem jut ki semmi.

— Az ön állapota nem engedi meg — felelte a korházfelügyelő. De hogy ön is kapjon valami kedvezményt . . . eddig 12 piécza járt önnek, ezentúl 18-at fog kapni.

× **A csapás.** Az iskolában az elemi csapásokról van szó. A tanító szól:

— Mondd meg Kovács Pisti, mik az elemi csapások? — Orkán . . . felhőszakadás . . . árvíz . . . — Nos és a legborzasztóbb? — Az, amelytől mindenki rémeg, amely egy csapása . . .

Pisti közböveg, halva a csapás szót: — Az elemi — tanító!

× **A borotválkozás.** Feleség: Ugyan, miért nem megy borotválhoz? Minek borotválkozni magad?

Férj: Mert takarékoskodom . . . Feleség: De a kis Pali már megtanult karomkodni, mert mindig ott van, amikor borotválkozol . . .

× **Ami lehetetlen.** Vendég: Hallja, vendégös, a maga etele az idén még rosszabb, mint tavaly volt! — Lehetséges! —

× **A tanár ur iskolája.** A tanár úr új gazdaságot fogad, a ki egy kisse tapaszaltalan a nagyvárosi életben s azért a gazdasági elhatározása hogy ki fogja oktálni.

A napokban a lakására küldött egy cédulát, melyben azt írta az asszonyának, hogy kilépte utána a felöltöt és az esernyőt. A gazdaságot teljesítette ura kérését, a ki este aztán megdicsérette érte.

Pár nap múlva a professor ur fogott az utcán egy elzúllt alakot, ugyanezt a cédulát átadta neki s meghagyta, hogy a tárgyakat hozza utána a kiveháza.

Először két óra, két óra, három óra, az ember nem jön. Ekkor a professor ur haza siet s kérli:

— Nem járt itt egy ilyen és ilyen ember az én cédulámmal? — De igen. — Talán nem adta át neki? — De igen . . . felöltöt és esernyőt . . .

Szent Isten, talán nem kapta meg a nagyságot ur? — Nem kaptam meg. Ugy látszik, ellopota. Nem tesz semmit Csak próbá volt. Most már tudhatja, Borbála, hogy jövőre milyen alakoknak adja oda a kabátomat.

Szólt és mint a ki a személeti oktatás befejezte, nyugodtan távozott hazulról.

+ **A professor és felesége.** Az asszony (a reggelini lecapaja az újságot): János, te engem megelsz.

A tanár: De édesem mi jut eszetbe? Az asszony megelsz! Iha mond. Ezt olvastam az újságban, hogy Magyarországon több a nő, mint férfi . . .

A tanár: Nos aztán? — Az asszony: Ugy hogy minden férfira 1.016 nő, szóval egy egész és tizenhatredrészt nő esik. Ember, hol রেjtoget az a tizenhatredrészt nőt, a ki rád esik? . . .

CSARNOK.

Szeretet istene.

— Karácsony.

Szeret istene. tehozárd szál lenkük, Szülöfésed napján azt hozd zengőnk, Napkeleti bőlösek lába nyomán járunk, Éjjeli sötétben fényoszlopra várunk; Után emberönör televag utunk, Majd állunk remegve, majd felv futunk, És járjuk a földet a már reménytelen: Elpusztul színeröl kicsi Bethlehem.

Bethlehem városán hajdan az esett meg, Embereivű barnok ísteit melegenget, Gyalogyszerrel jöttek hozzá bőlös királyok, Sereg se vizgyozott meneközökben rájuk. S ami drágajuk volt, azt onnanhazul! Labihöz rakták mind adataikat. Annak, aki akkor földre szöletett, Ki vála a Béke és a Szeretet.

Bethlehem városnak ilyen világ mellett Kerek föld színeröl pusztulóna kellett; Közétezer év sem mult el azóta a máris: A világ központja nem Bethelhem — Paris: A bethelhemisei tölí rege lett, Mások nem is járják, csak a gyerekek. Ők is csak odabenn dallnak meglótán, Künn már verednek a borralvón.

Kétezer esztendő lezárása mellett Gyermek-emberiség férfivá fejtett, Értelmei nőttek, érzelmei fogytak, A pasztorerevény mind régi halottak, Csillagok koforász, tervel-terre főz, Paripa világg, szölet barma göz, S ha, mit mos kovácsol, a terv síkerül: Tan a föld régeiről végkéző elörül.

S míg tízes kohóban izannak az elmék, A szeretet már csak hűlt vegytani termék, Leszóltott virága imádságos könyveknek, Kégyelt emlékváza egy felelárók könyöknek. De azt a terméket nem készíti gyár, Templomba e könyvvvel minden aki jár, S akinek szeméből hullott az a köny: Ugy eltávozott, hogy tán vissza se jön!

Törökán az önézs jéghelyei egyre, Csúsznak, sürdönök és roppannak egybe, Köröltük a tenger mély keble meglódban, Vonaglik vilházo idegromlakokban. A hajókonk is erőt vesz a láz, Mindenki tolong s csak magára vigyáz, Testver a testverétől kől vízbe le, Ha azszal szölet bent az ő helye.

És a szízes parton a zúrvár látán Káján kacsapongaj ujjong fel a sítán, Örület rémeivel frízvelet a gassz, Hogy a munka müvét mind lerombolhassák. Tüszvelek borítják pírba az eget, Iszénházaiban is bomba fényeket, S nincs mód elküldön, néz bármére szét, Kövesült gonoszág reménytelő kezét.

Oh, jaj a világnak, ha reája törökök Bözült csapatban ez emberföldi szörnyek, Oh, jaj a világnak, ha mit szölet annak, A melegforrások lassan kiapadnak! Véglettel napjü közeglet élénk, Megaszólet már mintha érezenék, Hídeg borzongása meg-meg fényeket, Hajh, kihül a föld, majf joga a szeretet!

Szeretet istene, ki hajánk látod, Szállj le a magosból, váltsd meg a világot, Szanaszát a pokol gépei hevernek, Behozza házukba bethelhem gyermekek, És ezre se vesszük, hogy míg mi talán Csordapasztoronkak andalgand dalán: A jászolka mellett, világtól bent —

Nagy Gyula.

Visszatérés.*

Ötvenkétévi szöglet után nyugdíj kapott az iskolamester; egy negyedrészt az új tanító fizetéséből, a kinek száz véka esős tengeri es hatvan kereszt szemet adott a hívők seregé.

* Mátvány Bartha Miklósának a „Magyarország” kiadóháza megjelölne „Hangulatok” című művéből.

A tavalyi nagy télen, midőn az őráság hegyéből száraz ágat ment gyűjteni az erdőbe, elfagyatka a lábai. De — ha szelek fúlvé is — még mindig meg tudta a kisebb haragot búzni is így az anyjuk, aki vakon sziflyéd és betegesen évek óta, nem látott nagy sziflyédet . . . A gazdagok nem sejtik, hogy milyen kevéssel éri be az ember, mikor minosen fűh.

De előkövetők a rossz napok.

A szegény iskolamestert gutaiféssel látogatta meg az isten. Ezentúl egyik karját nem bírta. Felkérte pedig még a kis harang is igen nehéz volt. Megpróbálta kétszer, háromszor; de nem sikerült.

A kis csoport úrösen maradt.

Egyszer a szomszéd bérsele szekeret kent, s mikor a tengely jól átírsodott, eldobta a megmaradt hájat. Az öreg iskolamester a szőlőt a palánkokat:

„Add nekem!”

— Csak nem akar rantást keverni vele! rühököt hetykén a bérse és átlobta a hulladékot.

„Az is meglehet . . . megpróbálom . . . talán csak föl tudok mászni . . .” motyogott magában a szedő öreg.

Aztán neki indult a toronynak. Fáradságos, hosszú és kőfés át volt az, a meredek és végtelen lépcsőin. Végre feljutott. A harangtárhoz visszagergőzött; meglepte a harang tengelyét és perselyét, s líhegve és reménykedve csaszogott lefelé.

Most már tán könnyebben jár!

Jött a vesécsere ideje. Az öreg oda ezamegott az eszögő költéhez. Előbb imádkozott. Aztán eladolta a XC-ik szőlőit: „Te benned bíztam eleini fogva.” . . . Ekkor megfogta a kötelet. Keze rezketett. Egy jó asszony tegnap még hozott egy tányér aludt-jelet a szegény anyjuknak, de még ma semmit sem evett. Ha legalább burgonya volna és tűz, a mi mellett meg lehessen főzni!

Megint imádkozik. Az imádság erőt ad.

Ekkor megfogta a harang kötelet s aztán visszabocsátotta. Megint meghúzta, megint visszabocsátotta . . . Most pedig hallgatóság. Szóla-e harang? Két nyomorult élet függ ettől a harangtól.

Azonban esend van mindenféle. A templom szűnyű esendje, mikor az isten nem ad választ a könyörgőnek. Rémesebb ez a sir esendje.

A kinos próbat ismétli. Kétségbeesve rángatja a harang kötelet. Megint csak az a réms esend. A fűlőz kap, talán megsüketült? Reménykedve néz föl a torony ablakba. Hátha mozog. Hátha szól a harang s az csak megküskült. De a kis harang nem mozdukt.

Tántorgva indul haza a boldogtalan ember. Otthon így szól hozzá a vak asszony: „Hoztal egy kis tejet, édes öregem?”

A vén iskolamester úgy érezte, mintha szíve dobogása meg akarna állni. Nehezebb esett ez a pár szó:

„A harangzó tehene elrugott. . . . De azért ne busulj!”

Vizasztalásul még hozzá tette: „Hiszen mindnyájan meghalunk.”

Asszony-bosszú.

Kétségbeesetten járt-kelte szobájában Margit. Megcsalta az úra. Ezt adta hírül a legbiztosabb forrásból az ő legjobb barátjának, Rettenetes. Kunváry özvegye hódította volna el férjét. Ki tett volna fel ílyesmit arról a bánatos özvegyről, ki úgy szenved, sopánkodik. Minden csak álarc, mely alatt álnálóság rejtezők. És épp az ő férjét szemelte ki az a hitvány asszony-

személy. De jól van, ha férjüremnek az úgy tetszik, neki is fog tetzenni ez az élet. Talán ő is meg akarja esalni? Nem, nem, arra ő nem volna képes, nem képes feláldozni a becsületét, csak bosszúra vágyik, édes, nagy, méltó bosszúra. És kis örögi agyában már ki is eszelte a bosszút.

— Ugy fogok tenni, úgy fogok eszelekedni, úgy fogok játszani, mintha megcsaltam volna, ez lesz a gyönyörtadó bosszúm.

Az alkalom meg volt hozta. Ma este- rébe érkezett fivére, ki keleti utazásai- ból jött meg és a klt komornája, esel- dei még nem ismernek. Ő lesz kezében az eszköz. Csengedett.

Szobaleánya jött be.

— Vilma, tudod, ma nagyon szép akarak lenni, nagyon szép. És úgy ka- czogok, hogy fehér fogcsorait mutatta. A szobaleány már érdette a kacagást, volt ő más asszonyoknál, tudta, hogy mit je- lent ez, de lám, ki hitte volna, hogy ez az asszony is.

— Mit tömprens Vilma, öltözéssel fel, tudod alba a világos rózsaszín se- lyembe, egy-két rózsát is vágjatok a kert- ből, vigyázz a hajamra is.

Felóra alatt elkészültek az öltözéssel és Vilma szomlyonyorítva jelentőségteljes hangon jegezte meg:

— Ön pompás nagyságos asszonyom és ön nagyon-nagyon tetzenni fog.

— Vilma, susogta a nő, te tudod, hogy mikorára igerkezett haza az ur.

— A kaszinóba ment, azt mondta, hogy estü tíz előtt nem lesz itthon.

Margit pedig keserűen gondolt arra, hogy férje nem a kaszinóban, hanem a bánatos özvegynek mulat és ez csak meg- erősíté szándékában.

— Leányom, hallgass ide, Nemsokára ide fog jönni egy magas, napbarított ar- czú úr, ne kérdezi nevét, ne jelentsd be, hanem azonnal vezessd hozzá.

Vilma halk mosolygós igent mondott s eltávozott a szobából.

Alig öt perc múlva megredült a villamos eszögő s pár pillanat múltán Vilma már vezette azt a magas, napbari- totta arcú urat.

Margit elküldte magát, kitérta kar- jait s nyakába borult az ifjúnak, a ki alig győzte visszaadni a sok csókot és ölelést.

— Itt így vagyunk, gondolta magában a szobaleány. Hiszen ez régi viszony is uram szarvakat kapott, mielőtt asso- nyomat nőül vette volna.

Vilma behúta maga után az ajtót. Egy két perczig még ott fűlet azonban a kuleslyuknál s jól hallotta ürnöje édes szavát:

— Csakhogy itt vagy te drága, te édes, te nélkülözhetetlen!

Mikor pedig Vilma esteledőskor lám- pákat vitt a szobába, újra csak eszökök között találta a régi szerelmeseket.

Fél tíz volt, mikor végre a fiatal em- ber távozni készült. A szobaleány behozta a felöltőjét, kalapját és pälézőjét. Forró eszökök s ölelések kíséretében alig-alig tudtak elválni egymástól.

— Ugy-e előjz mindennap drágám, husz férjem ilyenkor mindig a kaszinóban van és én úgy unalkodom. De itt vagy te, te szórakoztatni fogsz, nemde ?

— Szivesen Margitkám és most pár, viszontlátásra holnap.

Alig távozott el Margitól az ő fivére újra becsengette a szobaleányt.

— Vilma fektessen le, nagyon kifá- radtam.

A szobaleány fejét eszólvá vetkőz- tette le asszonyát.

— Tíz óra volt, Margit már az ágyban fektűt. Jött haza a férje.

A szobaleány fogadta.

— Nöm fenn van még.

— Alszik már, nagyságos ur.

— No akkor nem zavarom, ugys ki vagyok merűlve, adjon gyertyát, megyek a szobába, oda káldják a théat. De nini, maga mondani akar valamit? talán va- lamit újságot tud.

— Vendége volt a nagyságos asz- szonynak.

— No ez nem nagy újság.

— Amolyan vendége, susogta a leány és két kezével ajka körül hajaszt for- mált.

— És ki volt az? kérde most már kíváncsian a férj.

— Nem tudom, csakhogy . . . csak- hogy . . .

— Nos-nos?

— Meg is eszokáltak egymást.

A férj meglekökent.

— Ah ugy s maga nem tudja ki ez a nyomorult? majd meg mondja ő! És berohant neje szobába. A halószoba előtt megállt he volt zárva.

— Margit, kiálltá dühösen, engedjen be, beszélésem kell önnel.

Semmi válasz. A férj nagyott fűtött az ajtón.

— Ki az? kérde egy álmos hang.

— Én.

— Menjen a szép özvegy asszonyhoz. Nem enged be.

— Kunváry özvegyétől kérje azt.

Egy óriási dörög és az ajtó be volt törve. Margit ijedten ugrott le ágyáról.

— Mit csinál, ez vakmerőség.

— Maga mit csinált?

— Én?? — kérde naiv képmutatás- sal a nő.

— Vendége volt?

— Igen.

— Egy fiatal ember.

— Ez igaz is.

— Megcsókolta, karjálban látta.

— Ezt sem tagadom.

— Ah! nyomorult teremtés, tehát nem is tagadja, vityázzon, lefűtöm!

— Nem felek magától.

A férj megmagadta neje karját.

— De mit akar maga, kérde Margit bánatulat színlelve.

— A nevé, a nevé!

— Ismeri.

— De a nevé, a nevé, hadd zuz- zam előbb öt órsze.

— Már bizony az én Imrém nem fogja összezúzni, mert akkor kikaparom a két szemét.

— Milyen Imre? ordítá a férfi és felemelte az öklét.

A bosszú máve teljes volt s Margit félbeszakítá a harcot.

— Milyen Imre . . . hát a — fi- vérem.

A férj egy pillanat alatt észre tért és nagy megkönnyebülésében felszajhajott. Majd így szolt:

— Margit maga öröngős teremtes. Margit elkacagta magát, gyorsan az ágyába bujt s csak onnan szolt vissza férjéhez:

— De most már elég volt, menjen vissza, én maradtam, Kunhegyi özvegyez.

De a férj nem ment vissza.

A koldusszony.

Ha elmentek tí fővárosiak, vagy ha feljötték a fővárosba tí vidékiek s elmentek a lipótvárosi Szent-István bazilika mellett, ott találtak a koldussók között egy beteg, korhadt, öreg koldusszonyt, személiből a könyvek egye-lye potyognak. Akár adtok, akár nem adtok neki alumnusit, vízszalagját meg se győnté egy jó szóval s mondjátok neki a Miatyánkunk, melyet ő egyre mormol, egy-egy mondatát.

A legszebb leány volt a hetvenes években a fővárosban Körmeőzi Adél. Kettőn küzdötték kezéért, két Jóhárt, Horvát Géza és Maróthy Pista. Egyiknek sem volt senkje. Egyik sem szeretett senkit, csak azt a szép leányt, de ez után mindketten egyformán boldogultak. Adél nem tudott választani. Kedvelte azt is, amatt is, de ha kerüléséket ostromolták, hogy melyikük tetszik mégis jobban, halgatás volt a válasz.

Egyszer azután borzastó gyilkosság hozta lázba a főváros lakosságát. A dűszagbad Maróthyt meggyilkolta találtak házösszevágva. Öltözött asztalkáján vértől volt megírva ezen pár szó:

"Minden vagyonom Horvát Gézára illesse."

Kuttattak a gyilkos után, hasztalan. Gondoltak öngyilkosságra, de ez ki volt zárva. Egy elcséje szúrta agyon s mikor már halva hitte, ott hagyta s akkor az áldozat odavánszorgott, hogy vérvél megírja végre elmentet s rokon hányában legjobban barátjára essék az óriási vagyon.

A halál ellen nincs orvosság. Nem lehetett feltámasztani Maróthy Pistát s így egyedül csak Horvát volt kedves Adél előtt.

Barátja halála után hat hétre megkérte a kezét s Adél nem habozott, odaadta a meggyilkolt örökösének.

A rendőrség pedig már lemondott a reményről, hogy kére kerítse a gyilkost.

A nárszjakat követő reggel halva, halántékát keresztül löve találták Horvátot. Kezében pisztolyt szorongatott, mely kétségeltelen bizonyítja, hogy a fiatal férj öngyilkos lett.

Ezt állították az orvosok s a vizsgálat is ezt derítette ki.

Horvát Géza a Maróthytól örökölt pompás palotába vitte az esküvő s lakoma után szép feleségét. Alig értek haza, hírtelen beborult, felhő felhőre gyülekezett s villám villámolt ért. Dörögött az ég, majd zuhogott az eső, istenfélemlét napja volt. Legálabb úgy érezte Horvát Géza, a gyilkos.

A kis szarozal meztelen s annak faláról bázatos, jépszó az arczalá nyektet a fiatal párra Maróthy Pista képe.

Horvát közelebb húzódtól nevéhez, majd mintha biterőn őt, hírtelen felgrott. Azután mintha létezőnyomástól szabadulni akarna, de azért gyáván a feleletől, oda szólt nevéhez:

— Takarja el azt a képet.

Körmeőzi Adél megdőbent.

— Mi baja van az Istenért?

Hörögve mondá Géza:

— Fekék tőle.

— Az Istenért, ön beteg, önnek láza van; küldjek orvosát.

— Nem, ne küldjön ide tanukat.

Körmeőzi Adél megrettenve ugrott fel a helyéről.

Egy iszonyatos gondolat szállta meg. Nem nem, az lehetetlen! De mégis, meg akar bizonyosodni.

Kirohant a szobából. Horvát utána ment, félt magára maradni azzal az arczképpel.

Neje csakhamar egy tőrrel tért vissza.

— Ismeri ezt a tőrt?

— Igen. Az enyém.

— Az öné? kérde Adél. Hisz Maróthy mel-
lében találták.

— Nem, nem az enyém!

— De a magié, s így maga ölte meg azt
az embert.

— Nem, nem igaz, kiáltá Horvát.

— Ez a kép azt mondja, hogy igen.

— Mit, ez a kép? ... kiáltá örültén Géza,
kiragadta a tőrt a nő kezéből, egy szekre kap-
ott s össevágta az elhalt arczképet.

— Most másolszor akarta megölni, szólt
lesújtandó Adél. Aztán ismét kirohant a szoba-
ból, hogy egy fegyverrel térjen vissza.

— Itt van, menjen szobájába és teljesítse
kötelességét.

Horvátot reggel halva találták. Maróthy
képének foszlányait pedig Adél magával vitte a
nyomorba.

A nagy vagyont széjjel osztotta az özvegy
a szegények között, oda-oda némes cizlokra s
azután ment dolgozni, kilődni végre eljuttatni a
koldusbotra.

Ezért kérlek én titeket, hogy ha elmentek
a lipótvárosi bazilika kapuja előtt, adjatok alu-
miznatonok kívül egy jó szót a koldusszony-
nak, s mondjátok el vele egy egész Miatyánk-
ot vagy legalább belőle egy mondatot.

Lant.

Katonajárás a falun.

Mig kedvelt székvárosunknak, a fény-
ben és pompában ékeskedő Budapestnek
legalább is magas királyi látogatások ke-
lencéje ahhoz, hogy az öröm morajjára
hangok fel benne; addig a mi kisfalunk-
nak a rajta átutazó katonaság szemlélése
is már oly nagy örömet ad.

Az idei nyár végéig egy napon egy
egész zászlóalj katonaság maszírozott Sze-
gedről Szabadiákára korlátozás végett.

Kora reggel volt Szege dről az indulás.

E két nagyváros között, Horzson,
— mint a világ közepén — mielőtt átvo-
nultak volna, miként Munkácsos ócsinok
40 napig: úgy ók is megszálltak itt —
noha csak egy éjjelre — pihenőt tartani.

Évfordizedek mulnak el, mig nálunk ka-
tonaság látható: ugyanazért nem kis fokú
kiváncsiságotól győződő falusi népünk már
a görbe faluháza — mint középlelet elé,
hol égő vízgyéval és jókora nyugtalansá-
gal várta — ámbar folytonos zászlójáró-
zás között az érkezőndő vendégeket.
Mintha most is hallanám, úgy emlékszem
re, amit egy tüzröl pattant paraszt me-
nyeicske, ki véletlenül mellettem forgatta
gépies sebességgel nyelvét s karatylósa
közben álló kérdezte egy vele meg szem-
ben álló bakfisi leánykától:

— Böske! Hány katonát vársz te?

— Kettőt! válaszolá kurtán Böske,
mert annyit tett hozzájuk az elszállásolá-
bizottság, de a gnyúny kérdésben tolvaj-
két lappangó s reá czélzó gyandástát ő
még nem értette, azért mosolygott csak,
különbön a megsértődés haragjára futotta
volna el szízi arczcskáját.

Mig így folytak a tracscsok, a mesze-
távolban isszonyú porfellege burko-
lódzott sötét tömeg tünt fel, mi csak a
fákra és háztetlekre máskáljt gyermekek
gyanithattak, hogy azok már a katonák
lesznek. És a látszat csakugyan nem is
csalt. Amint közeledett a tömeg, akként
fiszult a látóköri vonala is s mihamarább
láthatóvá lettek gyalogos vitez hönvé-
deink, kik célve a faluszélet is, alig két

évet számláló zenekarok harmonája mel-
lett nyomultak előre, egyenest be hozták,
amikor az óra éppen déli 12-öt ütött.

A közház előtt tisztelőteljesen áll
meg a sereg s mozdaltlenül várta végig
míg a zenekar ... Adél meg Istén Ferencz
Józsefet" című királyi himnusz eljátszotta.
Utána parancs kiadás lett, mire kikli ba-
ratságos szállásodója házáznak felkeresé-
sere indult.

A zenekar részére szintén parancs
adott ki, mely szerint delután 5—6 óráig
a falu nagykörmeőze előtt terevényel
gyönyörködteletünk minket. Erre lett aztán
már népesedést olyan, hogy az ellen-
ség ellen kellene mennők, bizonyára nem
volnának annyian a jó falusiak.

Térzene alatt vendégölés az utca hű-
sére terített asztalokat, hol lett is meg-
lehetősen vendége. Egy ilyen asztalnál jöt-
tem össze én is három kollégámmal, kik
véletlenül e zászlóalj alá lennének fele-
skűdve s hogy el ne feledjék fegyverrel
is szolgálni a hazát, azért hivattak be,
egyik Kanizsáról, másik Kan-Sat-Mártonból,
egy meg Inokáról. Különösen örült szí-
vünk a viszont láthatásnak, mi azzal pe-
ceseltünk meg, hogy valamennyien al-
kőbányának nevezett Keserűségből; azért
tapsikoltunk annyira közel-lábal a fu-
vósok vértávozára magyar notára. Rólunk
azonban elég lesz már ennyi, másról is
kell szólni.

Gondolattal így módón való rendez-
getésekor eszembe vágódik, hogy egyát-
lálatul is irók; éppen azért egy igen
jó magyar szókész ellen vétkeznék, ha an-
nak első emberéről, a bíróról, tán megfe-
ledkezve, nem írkalna tollam. Hogy igen
vizeses bírónk van, azt a könyvek már
tudja, ismerje meg más is. Amit róla irók,
egészben sem mese. Ott ivogató ő is kő-
zelmének a térzene alatt s minthogy a ze-
nézős hönvéd gyerekek oly kedvesen fű-
játok, bírónkban is felül kerekedett a jó-
köd s azonnal hujártott — miként ná-
lunk mondják — a Koresmárosnak, hogy
egy hordó sört gurítson a banda középebe,
míg a trombitából ki ne száradjon a nótá.
Mi pedig így láttuk, hogy csak egy kiesi
tartotta meg vissza az öreget attól, hogy
egyesben eljárta volna a kállai kettőtöt.

A hordó sör kigurítása oly bántalura
ragadta a közönséget, hogy egyszerre
megindult a kérdéses, suttogás az iránt,
vajon ki erősíthette meg a hordó sör ere-
jét nagyképpü huygeljárásit? De csak ha
nem tisztába jött vele mindenki, hiszen
tudták már, hogy más nem csinálhatta,
mint a vizeses bíró, úgy szintén meg azt
is, hogy az árárt meg — mivel Güre uram
módjára véletlenül esett meg a kis ko-
média — majd kirója adóba.

Másnap reggel a kürtösök korán so-
rakozót futtak s miután csapata verő-
dött az egész zászlóalj, ugyancsak zene-
karuk víg indulója mellett hagyták el a
falut.

Vig falusi lányok! Hányan maradtak
búba esavardóba, kik előző nap még
oly örömmel vártak az edzett hönvédek-
et. Örömeük imo búba változott már.
Fegadójátok szíveltet; fájdalomra ez enyifolt
sorokat; bizakot Istentben, lesz még Bu-
dapestben királyi látogatás, nálatok is akkor
lesz katonajárás.

Kovács Ádám.

IRODALOM

— Regény. A „Kunszentmárton és Vidéke” jövő év január 9-diki számában Garaguly Józseftől „Regény” rovatában egy elbeszélést fog közölni. Az elbeszélés címe: „A két apa leánya” lesz.

„Hangulatok” lesz a címe Bartha Miklós könyvének, mely a könyvpiacokon karácsonykor fog megjelenni. Ez a könyv negyven darab prózában írt költeményt foglal magában új címek alatt: Virrasztás, A nő, Könyvelmőség, Csásár gyász, Ósapánk, Bíróság előtt, Ki a hibás, Az árva, Tapasztalás, Verőfény, Télien, A magának való, Jutalom, Vigasz, A holnap, Aszerencsétlen, A halál, Megváltás, Templomban, A költő sorsa, A költő hivatása, Elvétel, Pásztorúsz, Emlékezet Otthon, Földélezten, Az árnykép stb. A ki Bartha vezérékiket ismeri, az foglaltat ki, hogy Barthaól szépirodalmi dolgozatok jelennek meg a könyvpiacokon.

Barthát a „Magyarország” szerkesztője birta reá könyvének kiadására, a „Magyarország” most azzal kedveskedik olvasóinak, hogy Bartha könyvét díszes kiállításban karácsonyi és újévi ajándéknak előfizetőinek ingyen fogja megküldeni. Akönyvet mindenki megkaphatja, a ki a „Magyarország”-ra 1 negyedévre előfizet. Az előfizetési díj 3 frt 50 kr. bármikor beköltethető ily ezim

alatt: „Magyarország” kiadóhivatala, Budapest, Sándor u. 2.

Bartha művének bolti ára 2 frt lesz és külön is megrendelhető a „Magyarország” kiadóhivatalában.

Feloldó szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
CSANÁDY JÓZSEF.

HIRDETÉSEK

10253. sz.
kl. 1897.

Pályázati hirdetmény.

A Jásznagykunszolnok megye tisztai

alsó járásában fekvő Rákóczi községben ujonnan rendszerezített a évi 360 frt fizetéssel javadalmazott segédjegyzői állásra ezennel pályázatokat hirdetek a felhívom azokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy pályázati kérvényüket hozzám a folyó év és hó 31-ig adják be.

Ezen állásra a szervezeti szabályrendelet értelmében jegyzői oklevéllel bíró vagy legalább oly képesítéssel bíró egyéni pályázattal, a mely képesítés alapján jegyzői vizsgára bocsáthatók.

Tisza-Földvár, 1897. november 30.

Busa Ákos,
főszolgabíró.

Megérkeztek

a karácsonyi és újévi üdvözlétek a lehető legdiszesebb kiállításban, kis templomok, szényitható oltárképek és igen csinos asztaldíszek, selyemvirág-díszes napéni és egyéb alkalmi üdvözlétek, valamint a legizlésebb kiállítással készített; továbbá újévi és egyéb üdvözléttel tréfás levelezőlapok különböző kivitelben.

A fentiek nagy választékban és jutányos árak mellett kaphatók

Csanády József

könyvnyomdájában, hol mindenféle nyomtatványok, a leggyeszertibbtől a legdiszesebbig jutányos árak és izlése kiállítással készíttetnek el.

DIETRICH ÉS FIA

OS. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLÍTÓK

TEA, RUM, COGNAC ÉS PALACZKSÓR NAGYKERESKEDŐK. FINOM LIKÓRÓK GYÁRA.

BUDAPEST, IV., RÉGI POSTA-UTCZA 10.

közvetlen behozatalú valódi

BRAZILIAI RUM-ja.

Kapható: a bizományi raktárban

Kádár József úrnál.

9912. sz.
1897.

Pályázati hirdetmény.

A Jász-Nagy-Kun-Szolnok vármegye tisztai alsó járásában fekvő Kunszentmárton községben lemondás-folytán megterjedett évi 400 frt fizetéssel javadalmazott pénztári ellenőri állásra pályázatokat hirdetek és felhívom a pályázni kívánókat, hogy képzettségüket igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kérvényüket hozzám f. hó 25-ig nyújtsák be.

A választás kitézése iránt későbbi fog intézkedni.

Tisza-Földvár, 1897. december 3.

Busa Ákos,
főszolgabíró.

RICHTER-féle HORGONY-PAIN-EXPELLER

Linimentum Capsici compos.

Ezen hírneves készítség ellenállt az 186 megpróbáltatásnak, mert már több mint 27 év óta megválasztott, figyelemre méltó becsületeket alkalmazzák külsőleg, és az egészségügyi és meggyógyító ereje az orvosok által bebizonyosított, és mindig gyakrabban rendeltetik. A valódi Horgony-Pain-Expeller, gyakorlati Horgony-Liniment elővesése alatt, nem titkos szer, hanem igazi pépszerű készítség, melynek egy határtalanul sok helyre használható. 40 kr. 70 kr. és 1 frt üvegekben árban megadom minden gyógyszertárban készen van; forrást: Török József gyógyszerész Budapestben. Bevásárlás alkalmával igen óvatossá legyek, mert több kiadóval is van forgalomban. Ki nem akar megkárosodni, az minden egyes üveg „Horgony” védjegy és Richter csigajegyzés nélkül mint sem valódi utasítást vissza.

RICHTER F. AD. de TSA., oszár. és kir. udvari szállító, RUDOLSTADT (Thüringia).

